

Prædiken ved forbønsgudstjeneste for forfulgte kristne

Søndag den 24. november 2019 i Maribo Domkirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus:

Jesus sagde:

»Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle englene med ham, da skal han tage sæde på sin herligheds trone.

Og alle folkeslagene skal samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre.

Da skal kongen sige til dem ved sin højre side: Kom, I som er min faders velsignede, og tag det rige i arv, som er bestemt for jer, siden verden blev grundlagt.

For jeg var sulten, og I gav mig noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig tøj, jeg var syg, og I tog jer af mig, jeg var i fængsel, og I besøgte mig.

Da skal de retfærdige sige: Herre, hvornår så vi dig sulten og gav dig noget at spise, eller tørstig og gav dig noget at drikke? Hvornår så vi dig som en fremmed og tog imod dig eller så dig nøgen og gav dig tøj? Hvornår så vi dig syg eller i fængsel og besøgte dig?

Og kongen vil svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.

Da skal han også sige til dem ved sin venstre side: Gå bort fra mig, I forbandede, til den evige ild, som er bestemt for Djævelen og hans engle.

For jeg var sulten, og I gav mig ikke noget at spise, jeg var tørstig, og I gav mig ikke noget at drikke, jeg var fremmed, og I tog ikke imod mig, jeg var nøgen, og I gav mig ikke tøj, jeg var syg og i fængsel, og I så ikke til mig.

Da skal også de sige til ham: Herre, hvornår så vi dig sulten eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg eller i fængsel, uden at vi hjalp dig?

Da skal han svare dem: Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig!

Og de skal gå bort til evig straf, men de retfærdige til evigt liv.«

Amen

Matt 25,31-46

Hvis nogen af jer sammen med familie eller venner har besøgt Apartheidmuseet i Sydafrika, så vil I helt sikkert huske, hvordan man kommer ind i museet.

Man køber en billet ved en luge, og går lidt længere frem, hvor man bliver mødt af en betjent, der tjekker ens billet.

Hvad man ikke lige ser med det samme, er, at der bag på billetten står enten ”hvid” eller ”sort” med små bogstaver.

Herefter bliver man skilt fra sine rejsefæller. Dem med ordet ”hvid” bagpå sendes igennem én jernlåge, og dem ordet ”sort” bagpå igennem en anden.

Så vandrer man ind i museet med et jerngitter imellem sig.

Man mærker på egen krop konsekvensen af den raceadskillelse, der blev praktiseret under apartheidstyret.

Mennesker har igennem hele historien opsat skel mellem andre mennesker ud fra forskellige kriterier. Det kan være hudfarve: sort eller hvid; religion: kristen eller muslim og nationalitet: indfødt eller fremmed.

I kan helt sikkert nævne flere kriterier for de skel, som mennesker sætter imellem hinanden og dømmer hinanden ud fra.

Mennesker har gennem tiden undertrykt og ligefrem forfulgt dem, der var på den anden side af skellet – og gør det fortsat.

Men Gud dømmer ikke og sætter ikke skel på den måde, som vi mennesker gør.

Derfor gør vi klogt i at lade Gud dømme og lytte til dagens tekst.

For det er den store domstekst, vi hører i dag, hvor fårene skilles fra bukkene.

Fårene, de velsignede gode, kommer til højre og får evigt liv. Bukkene, de forbandede onde, kommer til venstre, hvor de skal gå bort til evig straf. Sådan!

Det lyder jo i den grad som om, Gud dømmer de gode og de onde og sætter skel imellem menneskene.

Men læg mærke til det kriterium, der ligger til grund for dommen. Det er ikke hudfarve, religion eller nationalitet.

Det er ene og alene menneskenes egne handlinger eller mangel på samme, der sætter skellet.

”Alt, hvad I har gjort mod en af disse mindste brødre, det har I gjort mod mig”, og alt, hvad I ikke har gjort mod en af disse mindste, det har I heller ikke gjort mod mig!

Gud er ikke en abstrakt virkelighed uden for vores verden. Vi møder altid Gud konkret i mødet med vores medmennesker. Og Jesus er meget tydelig i sin handlingsanvisning af, hvad vi skal gøre: Den der er sulten, skal vi give noget at spise, den der er tørstig, skal vi give noget at drikke, den der er fremmed, skal vi tage imod, den der er nøgen, skal vi give tøj,

den der er syg, skal vi tage os af, den der er i fængsel, skal vi besøge.

Skellet går med andre ord imellem, om vi gør eller ikke gør noget for disse mindste, der har brug for vores hjælp.

Og hvem er de så?

Verden er fuld af disse mindste søstre og brødre, der har brug for vores hjælp.

Lige uden for døren ligger en hjemløs rullet sammen som en tøjbylt på en bænk.

I avisen er der billeder af udmagrede menneskekroppe, der ligner kz-fanger fra Anden Verdenskrig. Men det ikke historie. Det er flygtninge i vores tid, der er havnet i fangelejre i Yemen.

I fjernsynet fortælles om hærværk mod 84 jødiske gravsten, om at religiøs forfølgelse nu har overhalet racisme og om at over 100 millioner kristne udsættes for forfølgelse rundt om i verden.

Kristenforfølgelserne finder sted fra Sudan til Rusland, fra Nigeria til Nordkorea, fra Colombia til Indien og ikke mindst i Mellemøsten, hvor kristendommen har sit udspring. Af de religiøst forfulgte i verden udgør kristne i dag 75 procent.

På internettet kan man læse om forfulgte kristnes historier:

I nordkoreanske fangelejre bliver mænd slået og tortureret til de besvimer, blot fordi de er kristne. I Nigeria bliver kristne kvinder og piger kidnappet og voldtaget af Boko Haram.

På Sri Lanka går børn i kirke og dræbes af terrorister. Blandt disse ofre var i påsken tre danske børn.

Der er nok af mindste brødre og søstre, der har brug for vores hjælp.

Selvom vi godt ved, at alt, hvad jeg ikke har gjort mod en af disse mindste, det har jeg heller ikke gjort mod Gud, så kan man føle sig magtesløs, når man bliver præsenteret for al den ondskab, terror, tortur og vold, eller man kan blive grebet af frygt. Det er imidlertid hverken frygten eller afmagten,

der motiverer til konstruktiv handling, som Gud ønsker af os – det er håbet.

En fortælling om håb kommer fra det borgerkrigsramte land Yemen, der er på listen over de 10 lande i verden, hvor kristne mindretal er udsat for den største trussel.

Tidligere var de fleste kristne samlet i én by, hvor de kunne mødes, læse i Bibelen, bede og holde gudstjeneste sammen.

En kvinde fra Yemen fortæller, at man prøvede at udrydde de kristne ved at tvangsforflytte dem, så de mistede deres muligheder for at være sammen.

De blev spredt til fremmede landsbyer, men de kristne opbyggede blot nye relationer med de lokale.

Intentionen var at udrydde de kristne, men det modsatte skete. Flere kom til tro, kristendommen er nu spredt udover hele landet og den kristne kirke i Yemen er vokset til det tredobbelte. Det vækker håb hos de forfulgte kristne.

Lige siden de første kristne samledes i Jerusalem for at bede og bekende sig til Kristus, har de været forfulgte. Paulus, kirkens første og største missionær, forfulgte også de kristne, inden han selv blev omvendt. Forfølgelserne styrkede blot deres sammenhold og tro.

Det var dengang som nu håbet, og ikke frygten, der var stærkest. For håbet rækker fremad, mens frygten viger tilbage. Derfor vinder håbet!

En anden fortælling om håb stammer fra det armenske folkedrab i 1915, hvor mange kristne intellektuelle armenere, herunder også en præst og komponist ved navn Komitas, blev deporteret til en fangelejr i Tyrkiet.

Komitas har komponeret en af de salmer, vi har hørt organisten spille på orglet i dag. Den hedder ”Lord have mercy”, på dansk ”Herre, vær os nådig”.

Det fortælles, at de armenske fanger midt i krigens rædsler og gru samledes i stearinlysets skær i et rum, hvor kulden strømmede ind gennem de knuste vinduer. Her holdt de gudstjeneste og bad på tværs af alle politiske og trosræssige ståsteder. Her sang Komitas sin hjerteskerende

salme ”Lord have mercy”, fuld af melankoli og sorg over al krigens smerte. Både de armenske kristne fanger og de tyrkiske muslimske vagter græd. Det er der på forunderlig vis meget håb i. For når man græder sammen, deler man sorgen med hinanden, og skellet mellem mennesker ophæves.

Når man holder gudstjeneste og beder sammen kan de skel, mennesker sætter imellem hinanden, også ophæves. For bønner og salmer til Gud om at være os nådig rammer på tværs af alle skel og giver os fornemmelsen af, at vi alle er mennesker af kød og blod og ånd i den samme verden.

I Sydafrika bad farvede kristne og muslimer side om side i henholdsvis moskeer og kirker om, at apartheid måtte blive ophævet. De sang, de græd og de bad sammen til Gud. Midt i deres lidelse bevarede de håbet om en bedre verden. Det samme gør jeg.

Jeg tror på, at vi kan overvinde de skel,
som mennesker sætter imellem hinanden.
Jeg tror på en verden uden religiøse forfølgelser,
selvom de kristne forfølges nu.
Jeg tror på samfund,
hvor der er religionsfrihed for alle.
Jeg tror på en fremtid,
hvor vi lever i harmoni med hinanden.
Jeg tror på, at lyset vil sejre,
selvom vi i perioder kun kan se mørket.
Jeg tror på, at håbet vil vinde til sidst,
selvom det kan se håbløst ud under vejs.
Og jeg tror på, at vi kan bidrage hertil
når vi sammen tager vare på disse mindste,
der har brug for vores hjælp.

Det håb og den tro giver evangeliet os næring til. For vores Gud er en Gud, der skaber nyt, og som kan gøre alting nyt – med hjælp fra dine og mine hænder, i dag og i morgen, og når Menneskesønnen vender tilbage.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen